

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: M.M., bytem „X“**, zastoupen: Mgr. David Obenrauch, advokát, se sídlem Kopečná 11, Brno 602 00, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 29.9.2014, č.j. KrÚ 62662/2014/ODSH/12,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto ze dne 5.6.2014, vydaného pod sp. zn. MÚVM/5931/2014/07, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) a z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, přičemž tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne

18.11.2013 v cca 13:30 v obci Vysoké Mýto, na silnici I. třídy č. 35, ve směru jízdy od obce Holice na obec Litomyšl, řídil motorové vozidlo tov. značky Mercedes Benz reg. zn. (SPZ) „X“ s návěsem tov. zn. Schmitz Cargobull reg. zn. „X“, ačkoli nebyl držitelem řidičského oprávnění. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení. Žalobce stejně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítal, že v den spáchání přestupku, kdy byl zastaven policií ČR při běžné kontrole, nevěděl a ani nemohl vědět, že bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Rosice ze dne 5.9.2013, č.j. MR-S 588/13-ODO GAL/19, kterým mu byl vedle pokuty ve výši 12.000 Kč uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 9 měsíců. V době, kdy mu rozhodnutí o zamítnutí tohoto odvolání mělo být doručeno, byl žalobce údajně pracovně v zahraničí a nemohl se připojit k internetu či telefonicky se informovat, a to z důvodu nedostatečného signálu v oblasti, kde vykonával služební cestu. Proto dal ve věci plnou moc advokátce JUDr. Petronele Sojkové za účelem doručování písemností od „*správních autorit*“ ČR, přičemž „*oprávněně předpokládal*“, že tato advokátka v případě obdržení relevantní písemnosti týkající se stavu výsledku odvolacího řízení tuto informaci mu neprodleně a vhodným způsobem předá. Z toho nelze vyvozovat žádné závěry o pokusu o vyhnutí se převzetí zásilky ze strany žalobce. Když by byl s výsledky odvolacího řízení řádně obeznámen, tak by samozřejmě „*svůj řidičský průkaz řádně odevzdal*“, což udělal neprodleně po 19.11.2013, kdy se o zamítavém rozhodnutí ve věci jeho odvolání prokazatelně dozvěděl od své bývalé přítelkyně, paní K.M. Ač tato skutečnost byla správnímu orgánu sdělena, ten se touto skutečností nezabýval, „*přítelkyni za účelem doplňování dokazování nevytěžil*“. Závěry správního orgánu o účelovosti výpovědi žalobce jsou nepřezkoumatelné. Navíc žalobce tvrdil, že odevzdání řidičského průkazu je případem řešení v ust. § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“) tj. v případě, kdy má zastoupený v řízení osobně něco vykonat, což je i odevzdání řidičského průkazu, tak písemnost se má doručovat výhradně zastoupenému. Situaci, kdy mu rozhodnutí o zamítnutí jeho zmíněného odvolání řádně doručeno nebylo, žalobce neměl možnost se o výsledku tohoto řízení ani dozvědět a nemohl tedy odevzdat ani řidičský průkaz. Dále uvedl, že není jeho povinností denně se informovat na stav odvolacího řízení u jeho advokátky, zvláště když byl pracovně vytížen na služební cestě. Není v silách „*řádně pracujícího člověka*“, aby se po celou dobu zajímal o stav odvolacího řízení. Prodlevu dvanácti dnů, které uběhly mezi převzetím rozhodnutí zmocněnou advokátkou JUDr. Petronelou Sojkovou a prokazatelným předáním informace o výsledku odvolacího řízení žalobci považuje žalobce za přiměřenou a nejedná se o pokus vyhýbat se účelově převzetí zásilky. Žalobce navrhl, aby žalované rozhodnutí soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto a na obsah žalovaného rozhodnutí, když postup správního orgánu je v těchto rozhodnutích odůvodněn. Žalobní námitky jsou obdobné jako odvolací námitky, s těmi se žalovaný vypořádal v žalovaném rozhodnutí, proto na ně odkázal. Návrh na výslech paní M. správní orgán považoval za nadbytečný, když podle spisové dokumentace, resp. podkladů v nich založených, je zřejmé, že žalobce se předmětného přestupku dopustil. V přestupkovém řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, kterým byla uložena žalobci sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu devíti měsíců, byl žalobce zastoupen JUDr. Sojkovou, a to i v odvolacím řízení, rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 7.11.2013. Doložce právní moci svědčí presumpce správnosti, pokud se žalobce domníval, že

rozhodnutí o tomto přestupku nebylo řádně doručeno, mohl uplatnit postup dle ust. § 24 odst. 2 správního řádu, a pokud měl pochybnosti o správnosti vyznačení doložky právní moci na zmíněném rozhodnutí o přestupku, měl tuto námitku uplatnit v tom řízení, ze kterého rozhodnutí „vzešlo“. Rozhodnutí o odvolání ve věci zmíněného přestupku (tj. v němž jako správní orgán prvního stupně rozhodoval Městský úřad Rosice, přičemž žalobci byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel) bylo správně doručováno zástupci žalobce, což je v souladu s platnou právní úpravou a nejedná se o případ uvedených v § 34 odst. 2 správního řádu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvá napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75

odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkoumání z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je

třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicity - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. k tomuto odstavci rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím Městského úřadu Rosice ze dne 5.9.2013, č.j. MR-S 588/13- ODO GAL/19 (založeno na str. 11-18 správního spisu), byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu a vedle peněžité sankce mu byla za tento přestupek uložena i sankce zákazu činnosti spočívající v zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu devíti měsíců (dále jen „rozhodnutí o přestupku ze dne 5.9.2013“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo doručeno uvedenému správnímu orgánu prvního stupně dne 16.9.2013 a o tomto odvolání rozhodl Krajský úřad Jihomoravského kraje rozhodnutím ze dne 7.11.2013, č.j. JMK 110271/2013, tak, že toto odvolání zamítl a zmíněné rozhodnutí o přestupku ze dne 5.9.2013 potvrdil. Podstatné je, že v tomto odvolacím řízení byl žalobce zastoupen advokátkou

JUDr. Petronelou Sojkovou, což ostatně ani žalobce v žalobě nepopřel. Žalobce dále ani v žalobě nepopřel, že toto rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o přestupku ze dne 5.9.2013 bylo doručeno této právní zástupkyni žalobce dne 7.11.2013. Tímto rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje tak bylo potvrzeno rozhodnutí o přestupku ze dne 5.9.2013 obsahující i zmíněnou sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu devíti měsíců. Žalobce tedy musel vědět, a ostatně to ani v žalobě nepopírá, že rozhodnutím o přestupku ze dne 5.9.2013 mu byla uvedená sankce uložena a nemohl se spoléhat na případný úspěch v odvolacím řízení, tj. že toto rozhodnutí o přestupku odvolací správní orgán zruší. Naopak mohl a měl vědět, že toto odvolání nemusí být úspěšné a pokud odvolací orgán jeho odvolání zamítne a potvrdí rozhodnutí o přestupku ze dne 5.9.2013, tak toto rozhodnutí bude pravomocné a v případě, že poruší zákaz řízení motorových vozidel, který byl jako sankce uložen žalobci v rozhodnutí o přestupku ze dne 5.9.2013, tak musí počítat i s příslušnými následky, neboť i v jeho případě platí zásada, že neznalost zákona neomlouvá. Žalobce tedy musel vědět, že pokud poruší tento zákaz v případě nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku ze dne 5.9.2013, tak se může dopustit přestupku dle ust. § 125c odst. 4 písm. a), § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, což se v projednávané věci stalo, jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí. Žalobce byl totiž přistižen při silniční kontrole policií ČR, že dne 18.11.2013 řídil v obci Vysoké Mýto na silnici první třídy č. 35, v cca 13:30, motorové vozidlo zn. Mercedes Benz s návěsem, ačkoliv v té době nebyl držitelem řidičského oprávnění, když rozhodnutí o přestupku ze dne 5.9.2013 nabylo právní moci dne 7.11.2013. Je nesporné, a žalobce to v podstatě ani v žalobě nezpochybnil, že doručením rozhodnutí o odvolání zástupci toho účastníka v řízení, který toto odvolání podal, tj. v daném případě advokátce JUDr. Petronele Sojkové, tak rozhodnutí o odvolání bylo v souladu s platnou právní úpravou (správní řád) správně doručováno zástupci žalobce, tj. zmíněné advokátce, a okamžikem doručení tohoto rozhodnutí o přestupku ze dne 5.9.2013 nabylo právní moci. Vyznačené doložce právní moci s datem 7.11.2013, kdy rozhodnutí o odvolání bylo doručeno zmíněné advokátce – zástupci žalobce, svědčí presumpce správnosti a pokud by žalobce tvrdil, že toto rozhodnutí nebylo řádně doručeno, tak měl postupovat dle ust. § 24 odst. 2 správního řádu, tj. mohl požádat o určení neplatnosti doručení rozhodnutí o odvolání. Nesprávný je i názor žalobce o tom, že toto rozhodnutí o odvolání mělo být doručováno přímo žalobci, když žalobce odkázal na ust. § 34 odst. 2 správního řádu. Rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o přestupku ze dne 8.9.2013 nebylo případem, kdy by žalobce jako zastoupený, měl „v řízení osobně něco vykonat“, naopak odvolání podal právní zástupce žalobce a správně toto rozhodnutí o odvolání bylo doručováno jen pouze tomuto zástupci. Otázka informování o výsledku odvolacího řízení v případě, kdy žalobce byl zastoupen advokátem, může být předmětem řešení pouze mezi žalobcem a tímto zástupcem, když do tohoto vztahu zahrnující smlouvu o poskytnutí právních služeb nemůže správní orgán a ani potažmo soud žádným způsobem zasahovat a tyto vztahy hodnotit. Pokud žalobce udělil plnou moc zmíněné advokátce a souhlasil s tím, aby bylo podáno toto odvolání, či dal podnět tomuto zástupci k podání odvolání a současně se hodlal spoléhat na to, že toto odvolání dopadne v jeho prospěch, že tedy nenabyde právní moci zmíněné rozhodnutí o přestupku ze dne 5.9.2013, tedy že může žalobce dál i přes uvedený zákaz řízení motorových vozidel „vesele“ řídit motorové vozidlo dál, tak si měl s uvedeným zástupcem dohodnout lepší způsob, jak ten jej bude informovat o výsledku odvolacího řízení. V tom případě bylo poněkud lehkovážné a nerozumné, že si zřejmě nic konkrétního se zástupcem nedomluvil a dokonce se údajně vydal na služební cestu do zahraničí. To už nelze hodnotit pouze jako lehkovážné jednání, vždyť přece nemohl vědět, jak dopadne odvolací řízení, a kdy nabyde rozhodnutí o přestupku právní moci. Navíc jeho tvrzení o pobytu v zahraničí je nevěrohodné,

neboť toto tvrzení bylo ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, vyvráceno, avšak žalobce závěry správního orgánu v žalobě ani nenapadl nějakou věcnou argumentací. Touto námitkou se v podstatě ani správní orgány nebyly povinny zabývat, když skutečnost, zda žalobce byl či nebyl v zahraničí, neměla na okamžik nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku ze dne 5.9.2013 (argumentace soudu viz výše). Přes tuto skutečnost soud uvádí následující závěr žalovaného, který žalobce v žalobě nevyvrátil: *„Odvolací orgán je tedy stejně jako správní orgán I. stupně názoru, že obviněný se měl a mohl zajímat, zda a jak bylo o jeho odvolání ve věci předmětného přestupku (tj. přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu) KUJMK jakožto odvolacím orgánem rozhodnuto. Ze sdělení firmy Hebík Transport s.r.o. ze dne 3.2.2014 (sdělení údajů dle požadavku“ – dále jen „sdělení“) zasláné Policii ČR (viz. str. 24 spisu – zasláno jako součást oznámení přestupku Policií ČR) vyplývá, že obviněný pan M. byl zaměstnancem firmy od 8.11.2013. Tedy dne 7.11.2013 se s největší pravděpodobností nacházel na území ČR, měl tedy možnost se jakkoliv informovat na stav řešení jeho odvolání, ať již u své zástupkyně nebo přímo u příslušného odvolacího orgánu. Součástí obdrženého spisového materiálu je rovněž „Podrobný rozpis aktivit řidiče pana M.“ – viz. str. 4-5 spisu. Sdělením zaměstnavatele ze dne 3.2.2014 se zabýval ve svém rozhodnutí i správní orgán I. stupně (viz str. 4-4 napadeného rozhodnutí). Z uvedeného sdělení je dále zřejmé, že rovněž ve dnech 11.-15.11.2013 a 17.-18.11.2013 se obviněný nacházel na území ČR. Obviněný se tedy mohl a měl zajímat o výsledek odvolacího řízení alespoň v této době. Z předloženého spisového materiálu nevyplývá, že by obviněný toto nějakým způsobem učinil. Odvolací orgán považuje navíc za velmi nepravděpodobné, že by byl obviněný s vozidlem zaměstnavatelem vyslán na několikadenní zahraniční cestu do EU bez jakékoli možnosti telefonického či internetového spojení. Vzhledem k výše uvedenému dospěl odvolací orgán k závěru, že obviněný se o výsledek daného odvolacího řízení mohl a měl zajímat dříve, než po zastavení Policií ČR dne 18.11.2013, odvolací orgán tak považuje výsledek paní M. navrhovaný obviněným za nadbytečný.“* Pro rozhodnutí o k zákonnosti žalovaného rozhodnutí tedy není podstatné, zda žalobce pobýval či nepobýval v době nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku ze dne 5.9.2013 v zahraničí, protože i kdyby v zahraničí pobýval, tak nemohl a neměl se spoléhat na to, že odvolací řízení skončí tak, že rozhodnutí o přestupku bude zrušeno, naopak měl a mohl vědět, že toto rozhodnutí může nabýt právní moci, a že pokud v takovém případě bude řídit motorové vozidlo, tak že se dopustí přestupku, který byl předmětem žalovaného rozhodnutí. Žalované rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak nebyly nepřezkoumatelné a správní orgán prvního stupně se vypořádaly i s návrhem žalobce na výslech jeho údajné bývalé přítelkyně paní M., když tento výslech by byl nadbytečný a i kdyby paní M. potvrdila verzi žalobce o tom, že předpokládal, že o výsledku odvolacího řízení touto advokátkou neprodleně informován, a že byl o výsledku odvolacího řízení informován až svou přítelkyní paní M., tak tato verze neměla vliv na to, že rozhodnutí o přestupku ze dne 5.9.2013 nabylo právní moci dne 7.11.2013, kdy bylo rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí o přestupku doručeno zástupkyni žalobce JUDr. Petronele Sojkové. Pokud žalobce tvrdí, že není „v silách řádně pracujícího člověka“ to, aby se po celou dobu zajímal o stav odvolacího řízení, tak je nutné podotknout, že „řádně pracující člověk“ není ani povinen páchat přestupky a pokud se již náhodou nějakého dopustí (což je pochopitelné, přece nikdo není neomylný...), tak naopak by neměl lehkovážně spoléhat a vymlouvat se poté v žalobě na spolupráci se svým zástupcem, neboť si je jej jednak žalobce vůbec zvolit nemusel, a pokud nechtěl respektovat nepravomocné rozhodnutí o přestupku a spoléhal se na svůj úspěch v odvolacím řízení, tak si měl lépe dohodnout způsob informace o výsledku odvolacího řízení se svým zástupcem. Pokud tak neučinil, nemůže toto své pochybení přenášet na správní orgány. I v jeho případě totiž platí zásada „vigilantibus

iura“ (každý nechť si střeží svá práva sám). Navíc v dané věci byl žalobce zastoupen v řízení o přestupku ze dne 5.9.2013 advokátem, který jej měl poučit o následcích jeho jednání, tj. jestliže bude řídit vozidlo v době, kdy nabyde právní moci rozhodnutí o přestupku, takže může být za takové jednání postižen. Ostatně tento následek jednání nemusel ani zástupce žalobci vysvětlovat, když se jedná o zcela jasný zákaz řízení motorových vozidel vyplývající z uvedeného rozhodnutí o přestupku, přičemž je jasné, že jeho nerespektování může mít za následek další přestupkové jednání.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 15. dubna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová